

Betænkelse ved at modtage det. Efter de Indvendinger, der ere gjorte, skulde man troe, at det var en særdeles stor Myndighed og Ret, der blev givet Repræsentantskabet, og meget udbredte og vigtige Foranstaltninger, hvorom der var Tale. Naar man, som jeg vil bede det høitærede Thing at lægge vel Mærke til, seer hen til Loven af Ake Marts 1857, som dog indeholder disse omtalte indre Forhold, da indeholder den virkelig alt det Vigtigste af, hvad Repræsentantskabet faaer at gjøre med. Naar man seer hen til denne Lov, som er vedtaget af begge Rigsdagens Afdelinger og har faaet Sanction af Hans Majestæt Kongen; uden at der har hævet sig nogen eneste Stemme mod samme, som om den skulde staae i Strid med det Bestaaende eller Lovgivningens almindelige Grundsætninger; saa vil det være klart, at den indeholder ikke Andet, end hvad der staaer i Forbindelse med Administrationen. Det er, som den ærede 3die Landstingsmand for 9de Kreds (Bjerring) udtalte meget rigtigt ved Sagens sidste Behandling, ikke muligt at trække en skarp Grænse mellem Lovgivningen og Administrationen; disse to Gjenstande maae absolut komme til at berøre hinanden meget nær. Naar vi nu see Loven efter, saa tale de 5 første Paragrapher alene om Tarifen. Det er altsaa afgjort ved de første Paragrapher, at Repræsentantskabet har Myndighed til at forandre den. De næste 6 Paragrapher staae i nøie Forbindelse med Tarifen og bestemme kun, at i visse Tilfælde kan Contingentet nedsættes, naar Omstændighederne tale derfor. Det skal f. Ex. afgjøres af Repræsentantskabet, hvorvidt Maskiner og Værker i Møller kunne forsikres i Forbindelse med Bygningerne, og saadanne Ting, som i Grunden ikke ere Andet end administrative Forholdsregler, og det viser sig især, naar man vil lægge Mærke til § 9. Den siger udtrykkelig, at naar der opstaaer Tvivl om disse Maskiner eller hvad de øvrige Paragrapher indeholde, om hvorledes de skulle forstaaes, saa afgjøres det af Justitsministeriet. Nu gjør altsaa det af Regjeringen forelagte Lovforslag ikke Andet end modificere denne Bestemmelse og give Repræsentationen i Forening med Justitsministeren Lov til at gjøre de Forandringer, som ere nødvendige. Jeg kan ikke indsee An-

det, end at det snarere maa stemme mod Grundloven, naar det hidtilværende, hvor alene Justitsministeren havde Ret, til at gjøre Forandringer, nu modificeres til, at Repræsentantskabet ogsaa skal spørges. §§ 12—21 tale om Taxationer og Taxationsmænd, og deres Ansættelse og det er Altsammen ikke Gjenstande af den Vigtighed, at de ikke bedre skulle kunne bestyres af et Repræsentantskab, der er valgt paa den i Loven betegnede Maade, end være Gjenstand for Lovgivningen. Jeg kan derfor ikke indsee, hvorfor den hele Forandring er foreslaaet. Nu er det vel saa, at Udvalgets Fleertals Forslags 1ste Passus giver ikke nogen Forandring i Regjeringens Lovforslag, men omtrent det Samme, men hvorfor da ikke blive staaende ved Regjeringens Forslag? Den sidste Passus finder jeg mere Betænkelse ved at stemme for; thi det er noget ganske Nytt, som ikke er forekommet, saalænge Rigsdagen har virket og vedtaget Love. Vi have ikke haft Anledning dertil, og om det ogsaa her har mindre Betydning, saa troer jeg dog, at det med Hensyn til Fremtiden vilde være et temmelig betænkeligt Præcedens, som man vilde komme til, idet man, naar et Medlem af Rigsdagen fik Tvivl, om en Lov var rigtig affattet, eller om der ikke var givet for megen Raadighed til det Administrative, vilde komme til at lade en heel Deel Love i Slutningen komme til at beroe eller reent at opheve dem som Love, og det vilde være en meget betænkelig Maade at gjøre Indgreb i Lovgivningen paa. Jeg kan meget godt finde det rigtigt og naturligt af den ærede Landstingsmand, som indbragte Forslaget om Udvalgs Nedsættelse; han har virkelig udtalt, at han har Betænkelse, og han fastholder i Udvalgets Betænkning sin Engstelse for, at der er begaaet en Feil. Jeg kan fatte, at de, der have denne Ansættelse, blive ved den, men alle de ærede Talere, som forrige Gang havde Ordet, med Hensyn til dem kan jeg ikke forstaae, hvorledes de kunde komme til denne Conclusion efter deres Præmisses; thi disse ere ligesom saadanne, at naar jeg ikke maa forudsætte en Høflighed eller Smødekommene fra de Herrers Side mod det nævnte Medlem, veed jeg ikke, hvorledes de kunde komme til Conclusionen, da jeg synes de maatte komme til det Resultat, at Re-